

WILLEM IS HOEDER VAN STRANDVONDSTEN

'Achter alles wat aanspoelt zit een verhaal'

Willem de Rover (78) is al meer dan veertig jaar hulpstrandvonder van de gemeente Bergen. Hij verzamelt angespoelde spullen, slaat ze op en zoekt de rechtmatige eigenaar. Als hij die niet vindt, mag hij ze houden. De mooiste schatten koestert hij op zijn zolder.

morgen trekt hij er in het schemerdonker op uit in zijn auto met vierwiel aandrijving. Het strand op, zo'n 20 à 25 kilometer heen en weer terug. Willem is hulpstrandvonder van de gemeente Bergen. Namens de burgemeester - formeel de hoofdstrandvonder - draagt hij zorg voor het verzamelen van angespoelde spullen op het strand tussen Schoorl en Petten.

Spijbelen om te juttten

Willem doet het werk sinds 1986. Eerder voer hij bij de KNSM, werkte hij op een booreiland en was hij als kantonniër verantwoordelijk voor het duinbeheer aan de kust. "Mijn werk had altijd met de zee te maken", vertelt Willem, die als jongen al het strand op ging om te juttten. "Ik ben geboren in Groet, waar alle schooljongens dat deden. Als we vermoedden dat er iets te halen viel, spijbelden we en reden op onze door zeewater verroeste fietsen naar het strand. Ik weet nog dat in augustus 1954 de 'Willem Bontekoe', een toestel van KLM, neerstortte voor de kust van Egmond aan Zee. De politie vroeg ons om de brokstukken en onderdelen te verzamelen voor onderzoek. Daar verdiende je een zakcentje mee."

Aangespoelde dieren

Later hielp Willem met kadavers sjouwen. "Er spoelde in die tijd geregeld een koe, paard of varken aan. Het vee stond op vrachtschepen vanuit Polen. Soms viel er een dier overboord. We haalden het met een kar van het strand. Nu vinden we eerder zeehonden. Al heb ik laatst nog een kadaver van een wild zwijn gevonden." Met de kleurrijke boeien en touwen in zijn tuin is zijn huis onmiskenbaar het domein van een jutter. "Sommige boeien zijn voorzien van dure apparatuur. Dan zoek ik uit wie de eigenaar is en bel hem op, zodat hij de boei kan komen halen. Als op een reddingsboei de naam van een schip staat, bel ik de Kustwacht. Het kan zijn dat iemand in nood is en hem overboord heeft gegooid." In oktober van dit jaar vond hij acht tassen met bezittingen van vermoedelijk bootvluchtelingen

die de oversteek van Frankrijk naar Engeland wilden maken. "Er zaten formulieren tussen die bootvluchtelingen krijgen van hulporganisaties in Frankrijk. Zoiets had ik in die veertig jaar nog niet eerder gevonden." Met de stroom vanuit Zeeland spoelen soms ook drugs aan. "Dan verliezen ze daar een lading en drijft het hierheen. Van drugs blijf ik weg. Ik bel meteen de douane en de politie. Het is niet verstandig erbij te blijven, omdat de betrokkenen nog op het strand kunnen lopen." Willem legt zijn vondsten met zijn camera vast en plakt ze in foto boeken. "Zieke zeehonden, een dolfijn, een gestrande zeilboot, kotter of kustvaarder. Overal zit een verhaal achter. Tegenwoordig zit alle vracht in containers en spoelt er minder aan. Maar ik stuit toch nog op leuke dingen. Laatst vond ik de spanten van een zeventiende-eeuws schip. Er zijn vroeger zeeslagen, zoals de Slag bij Camperduin, geweest. Bij een zware storm komen delen van de schepen los uit het zand."

Hoeden uit Canada

Dit soort bijzondere vondsten koestert Willem op zijn zolder, zijn 'museum'. Daar staan tientallen felgekleurde boeien, musketkogels, munten, lampen van lichtscheperen, een oude scheerkwast, een schildpad, een weerballon, een vlaggetje van een Engels golfresort, Canadese hoeden. "Knappe hoeden toch? Ik zag dat ze van een zaak uit Canada kwamen, maakte er een foto van en stuurde die op. 'Goede reclame' leek mij, omdat ze zo mooi bewaard waren gebleven. Het moet wel gek lopen, wil ik geen pet krijgen, dacht ik. Ik kreeg slechts een keurige brief terug. Een jutter van Texel zei: 'Willem, van Canadezen krijg je nooit iets.'"

Voorlopig nog veel te mooi

Af en toe beklimt hij de steile trap naar boven om zijn verzameling te bekijken. "Sommige mensen vinden het een hoop rotzooi, maar ik vind het mooi. Veel dingen hebben zo'n indruk op me gemaakt dat ik nog precies weet waar ik ze gevonden heb en hoe ze lagen. Als ik tijd over heb, maak ik er weer nieuwe creaties van: maskers, schilderijtjes. Ach zo rommel je wat aan." Hoewel de nieuwe generatie weinig belangstelling voor de strandvonderij heeft - ze gamen liever - staan mogelijke opvolgers, veelal zestigers, toch al aan zijn deur te rammelen. "Wanneer schei je ermee uit?" vragen ze dan. Voorlopig niet, hoor. Ik vind dit werk veel te mooi." ■

Vereeuwigd in brons tuurt hij zuidwaarts het strand op. Hand boven zijn ogen, een bos hout onder zijn armen. Al dertig jaar prijkt op de Hondsbossche Zeewering in Camperduin het beeld van de strandvonder Simon Gutker (1900-1988). Elke middag omstreeks een uur of drie verzamelt zich op die plek een groepje oud-jutters en buurtbewoners op leeftijd. 'Hangplek voor scootmobielbestuurders en aanverwante fantasten' valt op een zelfgemaakt, houten bord te lezen. "Dan schelden ze een uurtje op van alles en nog wat en vertrekken weer", lacht Willem, opvolger van Simon Gutker.

'HET KAN ZIJN DAT IEMAND NOG IN NOOD IS'

Schemerdonker

Willem is sterk gebouwd, rode gloed op zijn jukbeenderen, een hoofd dat past bij strand en zee. Hij mag dan tegen de tachtig lopen, voorlopig zullen ze hem nog niet aantreffen bij de hangplek. Elke

